

MĖSININKAS

JENNIFER
HILLIER

MĖSININKAS

Iš anglų kalbos vertė
Darius Krasauskas

Sofoklis

VILNIUS, 2026

Versta iš:
Jennifer Hillier,
The Butcher, New York:
Gallery Books, 2024

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-444-645-0

THE BUTCHER - Copyright © 2014 by
Jennifer Hillier
This edition published by arrangement with
Levine Greenberg Rostan Literary Agency
© Darius Krasauskas, vertimas į
lietuvių kalbą, 2026
© Audrius Arlauskas, dizainas, 2026
© Leidykla „Sofoklis“, 2026

Darenu

Autorės žodis

Mieli skaitytojai,

nors nėra maž neabejoju, kad knygos pavadinimas išduoda daugiau nei derėtų, vis dėlto pasakysiu, kad tai pasakojimas apie serijinį žudiką. Atkreipiu dėmesį, kad romane esama seksualinės prievartos ir žudymo scenų. O kadangi personažus siekiau vaizduoti kuo tikroviškiau, dialogų ir aprašomojo teksto kalba gali būti grubi, ypač tose vietose, kur žvelgiama žudiko akimis. Knygoje esama mizoginiškos, rasistiškos, homofobiškos, eiblistiškos ir eidžistiškos leksikos. „Mėsininkas“ – grožinės literatūros kūrinys. Prašau suprasti, kad kitus žmones niekinančių veikėjų pažiūros ir nusikalstamas jų elgesys man nepriimtini, aš nieku gyvu nesiimu jų ginti. Visų pirmausia man rūpite jūs, skaitytojai, todėl vienintelis mano siekis – pasiūlyti jums pramogą.

Nepaprastai dėkoju, kad esate kartu.

Smagaus skaitymo!

Jennifer Hillier
2024 m. lapkritis

1985 M. BALANDŽIO 25 D.

To daugiabučio kadaise būta visai dailaus, tačiau įsisukus narkomanams viskas pasikeitė. Senų plytų sienas išmargino grafičiai, laukujės durys prašyte prašėsi perdažomos, daugumoje langų – tų, kurie paliko sveiki, – vietoje užuolaidų karojo įvairių spalvų paklodės, o priešais pastatą plytintis kiemas niekuo nesiskyrė nuo sąvartyno ir dvokė atitinkamai.

Tądien Sietle be perstojo lynojo, gaivūs smulkučiai lašeliai glostė kapitono Edvardo Šenko veidą. Jis nė nekrustelėdamas sto-vėjo per kelis metrus nuo pagrindinio įėjimo į daugiabutį – aplink tamsa, bet jis jautėsi saugus, gal tik kiek sukaitęs, nes krūtinę gaubė sunkoka neperšaukama liemenė. Iš kairės ir dešinės – po porą policininkų, ir nors Edvardas prie jų nesilietė, vis tiek juto, kokie jie visi įsitempę, sakytum, sustingę nakties žvarboje.

Jis tvirčiau sugniaužė ginklą ir tylutėliai, bet įsakmiai tarė:

– Kol nepajudėsiu, ir jūs nė žingsnio.

Virš laukujų durų spingsojo menka gelsva lempelė be gaubto, daugiau šviesos šaltinių aplink nebuvo. Iš tamsos išniro rainas katinėlis vietomis išpešiotu kailiuku – ramiai tipeno apšviestu plotu ir stabtelėjo apsiuostyti. Tačiau čia pat spruko šalin, nes durys staiga atsilapojo. Tarpduryje pasirodė pusamžis vyras išpampusiu pilvu. Vilkėjo gerokai per mažus berankovius marškinėlius, kokius mėgstata savo žmonas mušantys tipai, ir apsmukusius džinsinius šortus.

Edvardas Šenkas žingtelėjo į priekį ir nusitaikė jam į krūtinę.

– Rafai Vedžai! – Balsas stiprus, pratęs įsakinėti, nakties tyloje skambėjo kuo aiškiausiai. – Aš esu kapitonas Edvardas Šenkas iš

Sietlo policijos departamento. Nejudėkite. Jūs sulaikytas. Klaupkitės ant kelių ir pakelkite rankas.

Vedžas krūptelėjo ir grįžtelėjo į balsą. Jo kairioji ranka slystelėjo galinės kišenės link.

Edvardas iššovė nesudvejojęs nė akimirkos. Iššovė ir visi keturi drauge su juo buvę policininkai. Nuo šuvių Rafas Vedžas žingtelėjo atatupstas. Įsiremęs į duris susmuko, aukščiau liemens keliose vietose iškart pasirodė ryškios kraujo dėmės – ant baltos marškinėlių medvilnės jos matėsi labai aiškiai. Šeriais apžėlęs žandikaulis kaipmat suglebo, kelios tvarkingai ant šono sušukuotų plaukų sruogelės išdriko ant rausvos prakaitu spindinčios kaktos. Akys užgeso, bet menka gelsva lempelė jo veidą užliejo auksine, kone angeliška šviesa.

Netikėtas efektas. Edvardui Rafo kone pagailo. Bet tuoj pat susitvardė.

– Čia jis, kapitone, – pratarė kažkuris policininkas. Edvardas iš balso jį pažino, bet neatsigrėžė. Jis negalėjo atitraukti akių nuo lavono, todėl tik kinktelėjo galva. – Pagaliau nudėjom tą Mėsininką. Ir dėkui Dievui, eina jis velniop.

Kažkur patamsiuose ėmė kniaukti rainasis katinas.

Su Edvardu tykoję pareigūnai, kaip liepia taisyklės, patikrino, ar nušautasis vyras tikrai nebegyvas, ginklus dėl visa ko laikydami rankose. Jų vadas liko vietoje – stovėjo gaubiamas tamsos, tarsi išties negalėtų atplėšti akių.

Rafas Vedžas, dar vadintas Švyturio kalvos mėsininku, ilgus metus buvo labiausiai tuose kraštuose ieškomas nusikaltėlis. Dabar medžioklė baigta.

Brukdamas pistoletą į dėklą Edvardas lėtai iš visų plaučių atsiduso. Delnu nubraukęs nuo lietaus įmirkusį antakį žengė į šviesą ir atsidūrė prie pat Rafo Vedžo. Tas stebeilijosi į jį tuščiomis pavandenijusiomis akimis.

– Viskas baigta, – tylutėliai tarstelėjo Edvardas. Ne kam nors konkrečiai, tarsi pats sau. – Dabar jau baigta.

1

MŪSŲ LAIKAI

Edvardas name tebuvo likęs vienintelis daiktas – raižiniais išdabintas 1890-ųjų „Mathushek“ pianinas; ten jis ir pasiliks. Persivežti jo į globos namus Edvardas net labiausiai norėdamas negalėjo, nes tas prakeiktas griozdas svėrė mažų mažiausiai porą centnerių.

Edvardui jo trūks.

Kadaise instrumentas stovėjo Teksase, kažkokiame bare. Pradžioje jis buvo automatinis – mokėdavo be pašalinių pagalbos išminkyti septyniolika kūrinėlių, kas anais laikais, reikia manyti, prilygo stebuklui. Tačiau barą kulkomis išvarpė meksikiečių banditai, jis užsidarė, o pianinas atsidūrė baro savininko namuose ir liko ten iki pat šio mirties: dulkanantis su meiluže – buvusią jo įstaigos dainininke – šeimininką ištiko infarktas. Pianiną paveldėjo toji meilužė, pas ją jis išbuvo kelis dešimtmečius, bet pilnametystės sulaukę dainininkės anūakai nusprendė parduoti instrumentą aukcione. Tomis dienomis jis atrodė visai prastai: apdaužytas, apibraižytas, išsiderinęs, tad restauratorius darbavosi beveik metus, kol sugrąžino pirmąją grožį.

Bent jau pats taip aiškino. Restauravo ir prieš tris dešimtis metų pardavė Edvardui Šenkui, o paskui gyrėsi gavęs dusyk daugiau, nei instrumentas buvo vertas. Tikriausiai melavo, dauguma prekybininkų melagiai. O ir kam tokie niekai rūpi? Dabar tai jau tikrai ničniekam.

Svetainėje pro erkerį, kurio nišoje Edvardas įkurdino pianiną, buvo matyti Aguonų gatvė. Edvardas stovėjo prie lango dūmydamas vyšnių skonio cigarą – stebėjo ir kažko laukė. Penkiasdešimt metų jis buvo vienintelis šio namo savininkas, todėl mintis, kad jį

teks netrukus palikti, nebuvo maloni. Kraustyti kitur Edvardas nenorėjo, bet jam jau aštuoniasdešimt, prižiūrėti namą vis sunkiau. Vis dar jautėsi tvirtas, bet prieš mėnesį parkrito ir stipriai susitrenkė koją – anokia čia bėda, bet vis tiek bėda. Viskam ateina galas, ir nors šią tiesą jis buvo neblogai įsisąmoninęs, pabaigos vis tiek bijojo. Švarutėliai išblizgintame stikle matė neryškų savo paties atspindį. Pasitaikydavo dienų, kai šitaip į jį žvelgiančio vyro su kuokšteliu išskydusių žilų plaukų ir raukšlių išvagotu veidu jis nebeatpažindavo.

Senatvinių dėmių numarginta, bet vis dar stipria ranka meiliai perbraukė savo senuką – pianinas dailus, iš juodojo riešutmedžio. Nuo artrito maudžiantys pirštai stabtelėjo ties raižiniais. Sumušta koja šiek tiek tirtėjo, bet sėstis Edvardui nesinorėjo. Šių namų jam niekas neatstos. Ir pianino. Žmona ir dukra jau aname pasaulyje, bet prisiminimai niekur nedingo, jis vis dar prisiminė, kad jų mėgstamas šampūnas kvepėjo obuoliais, – pajusdavo tą kvapą kaskart, kai susėdusios prie gražuolio pianino jodvi skambindavo „Heart and Soul“*, o jis priėjęs bučiuodavo jas į viršugalvį. Tai buvo jau senų senovėje. Vos po kelių valandų jis oficialiai taps Svītėjaus globos namų gyventoju, nuo tos akimirkos ryškiausiais jo gyvenimo įvykiais taps šeštadieniais vakare organizuojami bingo žaidimai ir trečiadieniais iš greitojo maisto įstaigų atgabenami sumuštiniai su sūriu.

Tad dabar nebeaišku – nusižudyti ar ką nors nužudyti.

Jis atsiduso. Jei ne tie globos namai, visko gali būti, gal ryt poryt jis sėstų prie vairo ir išlėktų pamedžioti. Medžioklė visuomet pakeldavo ūpą. Reimonde jis nuo seno turi sklypą su rąstine trobele, nors, tiesą sakant, nesilankė ten jau kelerius metus, tad kažin kaip viskas atrodo. Atėjus metui ir toji trobelė, ir aštuonios dešimtys hektarų brandaus miško taip pat atiteks Metui.

Bet tai nutiks vėliau.

* 1938 m. parašyta daina, kurią pianinu galima skambinti keturiomis rankomis.
(*Čia ir toliau – vert. past.*)

MĖSININKAS

Nusisukęs nuo lango Edvardas pažvelgė į sieną virš pianino. Dabar ten nieko nėra, jei neskaičiuosime menkų žymių, kurias paliko daugybės nuotraukų rėmeliai. Visas nuotraukas jis jau nusivežė į senelių namus – ne, ne taip, juos vadina aktyvių senjorų bendrija, – o dabar žvelgė į tą vietą, kur kabėjo pats brangiausias atvaizdas – kadras, kuriame Sietlo meras įteikia jam medalį už 1985-ųjų balandį nudėtą žiaurųjį Švyturio kalvos mėsininką. Ceremonijos dieną kapitonas Edvardas Šenkas tapo didvyriu ir Sietlo legenda. Toji byla pagarsėjo visoje šalyje ir užtikrino jam puikią karjerą. Išrašinėdamas baudas greitį viršijusiems vairuotojams ir gaudydamas smulkius vagišius viso miesto policijos vadu netapsi. Mėsininko byla ilgiems metams nustelbė visas kitas, todėl žurnalistai Edvardą kalbina net ir šiomis dienomis.

Edvardas stovėjo vienui vienas, bet vis tiek nusišypsojo ir liežuviu perbraukė šypseną gerokai pagražinusius dantų protezus.

Vienoje vietoje ties pianino kampu buvo matyti didokas defektas. Maudžiančiu pirštu Edvardas perbraukė įskilusią ir sueižėjusią vietą. Pažeidimas atsirado visai neseniai – nepaprastai apmaudu, nes šiaip jau instrumentas puikios būklės. Edvardo velionė žmona Merisolė labai juo rūpinosi. Stengėsi, kad pianinui nieko nestigtų: paviršius reguliariai tepdavo drėkinančiu medienos impregnantu ir kartą per metus samdydavo profesionalų derintoją.

Dramblio kaulo klavišai vietomis kiek nusitrynę, bet iki šiol spaudžiasi minkštai. Edvardas ir pats retsykiais prisėdavo prie pianino, bet dabar dėl artrito labai nepamuzikuosi. Jis vis tiek klestėjo ant oda aptrauktos kėdutės ir, cigarą paguldęs į šalia padėtą keraminę peleninę, pramankštino rankas. Tiesa, įpusėjęs Bethoveno „Mėnesienos sonatos“ pirmąją dalį turėjo liautis – maudė pirštus.

Liūdna, bet ne pasaulio pabaiga. Jų šeimoje rimta muzikantė buvo Merisolė: baigė fortepijoną Džiuliarde*, vėliau kelerius metus dirbo pianiste Sietlo simfoniniame orkestre. Paskui iki pat mirties buvo fortepijono mokytoja, o kai susigalvodavo pamuzikuoti

* Juilliard School – aukštoji meno mokykla Niujorke, viena prestižiškiausių pasaulyje.

namuose, Edvardas kaskart su didžiausiu malonumu įdėmiai klausydavosi. Talentų nestokojo ir jūdviejų dukra Liusė, bet jos gyvenimas buvo trumpas, ji nespėjo pasiekti motinos lygio.

Skausmas dilgino šlaunį, Edvardas ėmėsi ranka ją masažuoti. Tuomet dar sykį neskubriai pasisuko į langą ir dirstelėjo į gatvę. Žvilgtelėjęs į viršų, šaligatviu keliaujantis praeivis būtų išvydęs guvų, pasitempusį ir viskam pasiruošusį aštuoniasdešimtmetį – metras devyniasdešimt trys, stovi lange tiesus it ietis: languoti marškiniai, išlygintos kelnės, apie sidabriškus tvarkingai sušukuotus plaukus vejasi cigaro dūmas. Žmogus visuomet save kitiems privalo pateikti rimtai. Pirmasis įspūdis pats svarbiausias.

Aguonų gatvė tą lietingą sekmadienio popietę buvo tarsi išmirusi, bet Edvardas žinojo, kad netrukus kroviniu autobusiuku su keliais draugais atvyks jo anūkas Metas. Šiandien jis persikrausto į šį namą, tad verčiau nesipainioti po kojų – jaunimas pats susinešios visą mantą. Paskui bus galima pasikviesti vaikus į artimiausią užėigą mėsainių, o tuomet jau keliauti į senelių namus – keliauti ir niekuomet nebesugrįžti.

Edvardas stebėjo, laukė. Policijos detektyvu jis dirbo beveik keturiasdešimt metų ir ko jau ko, bet kantrybės niekuomet nestokojo.

Galiausiai į Aguonų gatvę iš už kampo įsuko baltas „U-Haul“ autobusiukas, jam įkandin – lengvasis automobilis. Štai ir jaunimėlis. Dabar ilgai nebetruks.

Šypsena pro ašaras, ir tai geriausiu atveju.

Edvardas paskutinįsyk apmetė akimis patalpą, žvilgsnis vėl stabtelėjo ties pianinu. Jis vėl prisiminė Merisolę ir pajuto akyse tvenkiantis ašaras. Viešpatėliau, kaip jam jos trūksta. Žmonos neliukus, šie namai pastaruosius kelis mėnesius visiškai kitokie. Ištiesęs ranką dar kartą palietė pianino šone įskeltą vietą. Defektas atsirado prieš keturis mėnesius, kai jis į kampą trenkė savo žmonos galvą.

Artrito kamuojamas rankas ir tuomet baisiausiai maudė, bet prieš skambindamas greitajai jis bent jau spėjo nuo išraižytų ornamentų nušluostyti kraują.

Nužudžius visada dera viską kruopščiai sutvarkyti.